

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINEA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 80 "		
Pe un pătrar de an . . . . . 40 "		
Un număr . . . . . 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		

Nr. 6864 B 1929.

279423

Notă oficială.

La întrebarea unor Oficii parohiale, precum și văduve preotese, referitor la împrejurarea, că au trimis două chitanțe și au primit numai valoarea uneia, se comunică, că ajutorul pro 1929 s'a dat în aceeaș sumă ca și în anul precedent pe bază unei chitanțe în dublu exemplar.

Onor. Oficii parohiale vor aduce aceasta la cunoștința văduvelor preotese din comună.

Caransebeș, la 2 Ianuarie 1930.

Cassa diecezană.

Încă un an

S'a scurs în abisul eternității; încă un an și cu acesta o decadă întreagă și-a consumat acum, sub ochii noștrii, clipele din urmă.

Frumos apoi, învelit într'un complex de datini care de care mai interesante, anul cel vechiu a fost înmormântat pentru totdeauna.

Pe cât de interesante, pe atât sunt de asemănătoare datinile acestea cu datinile și ceremonialul dela înmormântări. De pildă, lumea veghează noaptea întreagă întocmai ca la „priveghiul” morților. Pe sate joacă cărți; la orașe domino, table și alte jocuri distractive. Lumea într'adevăr petrece; și dacă e să punem adevărul, la privegherea morților încă petrece. La urma-urmei, în sensul învățăturilor noastre de credință, moartea nu este un fapt ingrozitor, este doar izbăvirea sufletului de trup și trecerea lui în lumea cea fără de sfârșit.

La miez de noapte deodată se stinge lumina, ceea ce după credința poporului însemnează

stingerea vieții, moartea. A murit un an. Lumea îl prohodește după rânduială; în societăți, unde sunt mai mulți, se întonează *vecinică pomnirea lui*. Moartea însă nu este eternă; nu ea este starea normală pe pământ, regula, ci dimpotrivă.

O detunătură, o descărcare de armă și lumina se aprinde. Acum cu toții își zic *an nou fericit, la mulți ani!* Cu bucurie a fost petrecut cel mort, dar oricum, mai multă bucurie a provocat sosirea celui viu, celui nou, în lume...

La sate *Sân-Văsiul* are totuș mai mult farmec, decât *Silvestrul* orașelor. Obiceiul, datina este mai bine conservată acolo: și de ce?

Pe de o parte orașele noastre sunt locuite în majoritatea lor de străini. Străinii sunt elementul gros, și până mai erau și elementul dominant. Românii, puținii intelectuali români, au îmbrăcat și ei surtucul datinilor străine — ale lor părăndu-li-se nedemne, sau în orice caz, de mai mică valoare. Țăranii, respective populația românească de rând a orașelor a luat și ea calea apucată de conducătorii săi, de intelectuali.

Nu așa stau însă lucrurile la sate. Aci populația descori înșelată, s'a cam ferit să între în contact cu străinii; mai ales împrumuturi de natură intimă sufletească n'a vrut să aibe cu aceștia. Aci ea este strâns grupată în jurul conducătorilor săi firești, preotul și învățătorul: în orice caz, nici o mișcare mai importantă, nimic fără știrea lor nu se produce în comună. La oraș — și mai ales în împrejurările de acum — preotul și învățătorul nu se mai bucură de atâta considerație. Că ei trăzesc întâiele sentimente și idei nobile în om, ce împoartă aceasta?! Acel *Ecclesia precedit* este astăzi o expresie păstrată mai mult în dicționare decât în uzul oamenilor. La orașe, iubiți cetitori, întâiul intelectual este primarul, al doilea prefectul poliției și așa mai departe, mai este până la preot. Ba mai mult chiar:

Biblioteca Universității Regale Ferdinand I.

din CLUJ.
Nr. 377/1930
EXEMPLAR LOCAL.

dacă ai senatori sau deputați, aceștia sunt cei atotputinți în oraș, și de ce n'ar fi? Au nu tot ei pun și pe primar?!

Cari dintre intelectuali dau astăzi mână de sprijin preoților, dacă de considerație abia poate fi vorba?! Cine ar îndrăzni să spună romancierului Cesar Petrescu, (care scrie și într-un ziar) că nu este adevărat, sfintele sărbători ale Nașterii Domnului nu sunt numai *un prilej de indigestie pentru populația de rit ortodox* din această țară? Și ca să-l convingă să-l trimită la țară unde populația, după ce a postit șase săptămâni încheiate (nu ca noi cei cari scrim?!), știe să facă și altceva, nu numai să mănânce fără saț?!..

Iată de ce credem, că va fi greu tare să putem împământeni și la orașe preafrumoasele noastre obiceiuri dela Crăciun, după apelul cu adevărat emoționant al d-lui profesor din Timișoara, Nicolae Ilieșiu. In cale ne stă indolența unor intelectuali români și pe urma lor a tuturor celorlora cari se mărginesc de pildă, cu un salut convențional la adresa preoților; cu un surâs mai mult compătimitor la vederea copiilor cu steaua sau cu o sfidare ca cea pomenită mai sus.

Poporul trebuie învățat să cultive tot ce a moștenit din străbuni și să păstreze cu sfințenie această moștenire! Spre acest scop, să ne sânguim noi înșine a cultiva datinile și a cinsti pe... preoți și învățători, căci unii ca aceștia au luptat mult pentru ele!

Anul nou să ne facă mai buni judecători!

Glasul celui din pustie..

De: Iosif Câmpianu, preot.

Pe vremea domniei împărafului Tiberiu, fiind procurator în Iudea Lucius Pontius Pilatus, cutreiera coasta stângă a Iordanului un pelerin singuratic. Era un bărbat îmbrăcat într'o haină din păr de cămilă, încins peste mijloc cu o curea și se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.

Peregrinul acesta propovăduia celor ce se apropiiau de el pocăință și jertfă, zicându-le: „*Pocăiți-vă, căci s'a apropiat împărăția cerurilor*“ (Matei c. III. v. 2.)

„*Securia • la rădăcina pomului și orice pom ce nu face rod bun se taie și în foc se aruncă* (Luca c. III. v. 9.) „*Cine are două vestminte să deie unul celui ce n'are și cine are de mâncare să facă asemenea*“ (Luca c. III. v. 11.)

Se lățise vestea în Ierusalim și în toată Iudeia despre învățăturile acestui pelerin și venia multă lume să-l asculte. Intru aceștia veniseră și câțiva Saducheii și Fariseii, cari simulau, că și ei au venit să asculte învățăturile lui, dar pelerinul

cunoscându-le intențiunea lor le zise: „*Pui de năpărcă, cine v'a învățat să fugiți de urgia viitoare!*“ (Mat. c. III. v. 7.)

Cuvintele lui n'aveau sens dublu și nu puteau fi greșit înțelese. Pomul cel neroditor era *egoismul, fătărnicia și avariția*, iar securia ce ajunsesse la rădăcina lui era *opera de regenerare și justiția* ce se anunța ca iminentă. De aceea cei mai mulți din ascultătorii lui credeau, că el, peregrinul este însuș Unsul sau Mesia, care avea să îndeplinească opera purificatoare. Dar el, ca să nu-i lasă în această amăgire le zicea: „*Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie, gătiți calea Domnului. In mijlocul vostru stă acela pe care voi nu'l știți. El este care vine după mine, care a fost înaintea mea, căruia eu nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălțămintelor lui*“ (Ioan c. I. v. 23—27.)

Peregrinul acesta, precum el singur declara, era un Premergător și știa bine, că oamenii nu sunt încă pregătiți pe deplin misiunii Celui ce avea să vină după el și prin urmare el le cerea și îi îndemna la o pocăință sinceră, al cărei simbol e spălarea exteriorului prin botez în apele Iordanului.

Când acest strigăt veni din deșertul Iudeii, Omul adică Cel întrupat era de față, era pe marginea Iordanului și dorea să fie scufundat în apele lui ca simbol al botezului.

Era o deosebire mare, o deosebire marcantă între Inaintemergătorul Ioan și între Mântuitorul Iisus. Era o deosebire și în modul de a vețui și în modul de a învăța. Inaintemergătorul Ioan prefera singurătatea și abstenența; aflându-se chiar între ascultătorii lui, el era un solitar, iar glasul lui era mai mult vocea hotărâtă a judecătorului și nu a mângâitorului; el nu încunjura și nu vorbea în parabole, ce loveau așa zicând cuiul în cap. Din contră Mântuitorul Iisus era o natură dulce, senină, sociabilă. El fugea de singurătatea și liniștea deșertului; sfida pe cei puternici și pe dușmani; îi făcea cea mai mare bucurie, când putea prefăce pe păcătoși în prietenii săi; era indulgent față de adulterini, cuvântul lui era blând, suav, senin; chemarea la împărăția cerului o făcea ca o invitație la un praznic, la o festivitate. Și El chema lumea la pocăință, dar pocăința lui nu se cuprindea în a-și lega mijlocul cu o curea de piele, nici în singurătate și în mâncare de lăcuste și miere sălbatică, ci se cuprindea în credința cea adevărată, în iubirea și facerea de bine deaproapei nostru. Fiul cel rătăcit, conform învățăturilor sale, obține mai de grabă iertarea părintelui său și îi face mai mare bucurie decât fiul cel cuminte, și până ce cenzorul deșertului imputa lui Irod Antipa — cu dreaptă rigoare — că trăește

în concubinaj, Mântuitorul avea pentru adulteriu cuvinte de admoniere și de iertare.

Iată deci două figuri, cari activau în aceiaș cauză religioasă, dar cu un procedeu cu totul opus. Procedeu era așa de diferit, încât și aceasta diversitate ar fi de ajuns pentru a combate și răsturna ipoteza susținută de un critic german¹⁾ — în conformitate cu opinia unor contemporani ai Înaintemergătorului — că adevăratul Iisus n'ar fi fost decât un al doilea nume al Botezătorului Ioan, crezut înviat. (P. opinia publică judaică: Matei c. XIV. v. 2. Marcu c. IV. v. 14, Luca IX. v. 8.)

Glasul celui ce striga în pustie atrăsese pe mulți ascultători din părțile Siriei, între aceștia și pe Iisus Nazarineanul, care atunci împlinea anul al 30-lea al vieții.

Înainte de a primi Iisus botezul dela Ioan se știe foarte puțin despre activitatea Mântuitorului și chiar evangeliștii descriu viața publică a lui începând dela vârsta de 30 de ani. Deci la această vârstă căută Iisus pe Înaintemergătorul său și primi dela el botezul.

Acest Ioan, supranumit și Botezătorul, avea obiceiul de a boteza în apele Iordanului pe toți aceia, care se declarau, că cred și se supun învățăturilor lui, ca un semn de penitență și purificare (Marcu I. v. 4, Mat. III. v. 5—6, Luca III. v. 16, 21.)

Botezul practicat de Înaintemergătorul Ioan fu ca o punte ce trebuia să conducă dela botezul evreu (anumite purificațiuni, legale, pe care le practicau după circumcisiune) la acela a lui Iisus (Ioan Hrisostom. Hebr. c. X.) După acest act, considerat ca un eveniment în viața Mântuitorului și care a avut o influență secretă asupra lui, apucă Mântuitorul sigur și miraculos pe calea misiunii sale.

Înaintemergătorul și Botezătorul Ioan aruncă securea la rădăcina pomului neroditor, iar Mântuitorul Iisus o abătu.

Nașterea Mântuitorului.

Spicuri din „Stunden der Andacht“.

de preotul Sinesiu Bistreanu.

(Continuare)

Legile, ce le-a dat supușilor acestei împărății, sunt legi vecinice și statornice cum e însăși firea, și sunt atât de încopciate cu orânduiala creării văzute, încât îți vine a crede, că d'aci ar fi răsărit și este una cu aceasta; iar tocmai acesta e criteriul cel necunoscut al dumnezeirei. Celce îl părăsește pe acesta, pe sine

1) Sack: Die altjüdische Religion. Berlin 1889 pag. 429.

însuși se părăsește, și celce se răsvrătește împotriva-i, comite în contra sa resvrătirea: că își dărimă norocul într'această rătăcitoare nebunie a sa.

Și din împrejurarea aceasta e necesar, ca împărăția dumnezeiască cea întemeiată de Iisus, să cucerească tot mai mult teren. Omul care s'a nenorocit în retăcirea sa, e împins ca prin îmbrățișarea înaltului adevăr, să părăsească calea ce l-ar călăuzi la nenorocire. Popoare nefericite din pricina ușurinței, enervate prin patimi, lipsite de vlagă internă; căci duhul religios nu-l posed, vor nisui a se lipi legeri eternei fericiri. Toți cei încredințați de cuvintele lui Iisus devin din propriu impuls preoți și vestitori ai evangheliei și nu se vor mai încerca s'o renege, căci și-ar denega mintea, decăzând în puterea patimilor; cu toate că nu vor înceta de a mărturisi, că ezistă mântuire, și aceasta iarăși numai în urmarea învățăturilor lui Iisus.

Mereu ne convingem, că împărăția lui Iisus se lățește; iar dacă era cândva o vreme, că credința în Iisus și învățăturile sale erau atât de puternice, încât lumea păgână era nevoită a lua măsuri de nimicire a acestei împărății, omorând pe adepții ei, tot atât de slabe și șubrede sunt astăzi: îndoiala, ușurința și indiferentismul. Căci cuvântul lui Dumnezeu va stăpâni și'n viitor și rămâne acelaș în veci.

Probabilă e și acea împrejurare, că omenirea de după creșterea sa, cunoștințele și firea sa, sporadice, s'ar abate dela adevărata credință, să nu fie toți de aceeaș opinie, ci cu diverse păreri despre Iisus; ori să credem în fel și chip despre El și ca Dumnezeu și ca om. Toate acestea sunt însă fantezii și închipuiri ale minții și ale sufletului, că doar'naintea lui Dumnezeu sunt diferitele biserici ca tot atâtea diverse neamuri. Mai știm, că și'ntr-un urmasii patriarhului Israil erau diferite credinți și că de exemplu Samarinenii erau disprețuiți de către Iudei. Iisus însă nu ținea cont de aceasta, că ținea la deviza: că cine profesază dreptatea și îndeplinește cele bune și se teme de Dumnezeu, unul ca acesta află har și e plăcut lui Dumnezeu.

(Urmează.)

Vizitațiunea canonică.

(Continuare la Nr. 49 din 1929).

Sălcia

Comuna Sălcia este o comună micuță, curat românească întinsă pe o coastă de deal în preajma frontierei, care este la o depărtare abia de 2 km. dela marginea satului.

Sălcitenii așteptau deja cu nerăbdare pe Arhipăstorul mult dorit. Veniseră chiar doi călăreți înainte, cari

îndată ce au zărit automobilele noastre, se întorc îndărat în galop și duc vestea de bucurie celorlalți tovarăși ai lor, cari așteptau la „Fântâna Vlădiciei“.

Coșteienții, acest popor de oameni muncitori și cumiști, cari se știu însuflețiți pentru tot ce este frumos și românesc, s'au distins și de astădată. Arhiepiscopul i-a fost cercetat anul trecut. Prinzând ei de veste că Arhiepiscopul va trece prin hotarul comunei lor spre Sălcița, au ținut să-și arate și de astădată dragostea lor și au ieșit întru întâmpinarea Arhiepiscopului la „Ruga Albă“, în frunte cu corul și fanfara.

Fanfara sub conducerea țaranului Lazăr Maistoru, salută sosirea Arhiepiscopului cu un marș triumfal, ale cărui acorduri se pierd departe până spre frații din Valea Cărașului iar corul, sub mâna conducere a țaranului Panteimon Draghici, intonează imnul religios: „Pe Stăpânul și Arhiepiscopul nostru Iosif.....“ Prea Sfinția Sa este întâmpinat apoi cu cuvinte calde de către preotul Victor Trailoviciu, care talmăcind sentimentele de care este cuprinsă inima Coșteienților, că li este dat pentru a doua oară să se veselească de vederea Arhiepiscopului, îi urează bun sosit și-l roagă să le dea voie să-l însoțească și ei până la Sălcița.

Se formează un convoiu pitoresc, ca în povești. Înainte merge fanfara, executând marșuri care de care mai frumoase, au urmat apoi automobilele cu P. S. Sa și suita P. S. Sale, iar în urma lor se aranjează „trenul“ Coșteienților, 4 trăsuri legate una de alta și trase de autotractorul lui Martin Iencea, care cu o deosebită dibăcie conduce „trenul“, în care iau loc membrii Comitetului și episcopiei parohiale și coriștii, cari înveseliau parcă și văzduhul cu cântările lor.

Nu trece mult timp și iată-ne sosiți la Crucea coriștilor, unde Arhiepiscopul este întâmpinat de primarul Axentie Uzoni, în frunte cu Consiliul comunal și alți fruntași ai satului. P. S. Sa este poftit în trăsura cu 4 cai, împodobită cu verdeață și cu flori și astfel își continuă drumul până la „Fântâna Vlădiciei“.

Aici așteaptă călăreții, vre-o 80 la număr sub conducerea vătafului B. Majtényi, cari poștați de cele două laturi ale drumului, salută cu urale însuflețite pe arhiepiscopul mult dorit. Din mijlocul lor se desprinde studentul universitar Sabin Tătucu și salută pe P. S. Sa, arătând însemnătatea „Fântânii“, unde se zice că pe vremuri, acum 100 ani, la plecarea fericitului, Episcop Raiacici, care a fost în Sălcița pentru târnosirea bisericii, poporul a întins o horă în cinstea înaltului oaspe. Intrând și Episcopul în horă, la un moment dat a lovit cu piciorul în pământ și a zis: „aici este izvor“. Și într'adevăr, după plecarea episcopului oamenii au săpat în locul acela din coama dealului și au aflat apă, care și astăzi, chiar și în seceta cea mai mare, înviorează drumeții oboșiți cu apa-i limpede și răcoritoare. Urează deci, P. S. Sale, ca dragostea și învățăturile pe care le aduce să fie, deasemenea, un izvor pentru Sălcițeni, însă un izvor de apă vie, care să învioreze sufletele amorțite și să răcorească inimile dogorâte de atâtea suferințe, înlăturându-i de sfânta noastră biserică, singura mântuitoare de neam și de suflete.

După aceasta se formează un minunat convoiu, punându-se în frunte și fanfara din Sălcița. Convoiuul coboară mai întâi în sat, apoi încă la deal spre sf. biserică. Aici P. S. Sa este întâmpinat de p. Ioan Tătucu, care este încunjurat de copiii îmbrăcați în stihare, de membrii comitetului și episcopiei parohiale și de întreaga populație, îmbrăcați în haine de sărbătoare.

Arhiepiscopul este condus cu litia în sf. biserică, unde se săvârșește doxologia. Răspunsurile le cântă corul Sălcițenilor, condus de harnicul țaran, Petru Sălcu.

La sfârșitul doxologiei, p. I. Tătucu bineventează pe P. S. Sa cu cuvinte foarte frumoase, arătând referințele spirituale, culturale și economice ale credincioșilor săi.

Arhiepiscopul îi răspunde cu adevărată dragoste părintească, laudând pe credincioși pentru credința lor și îndemnându-i să persevereze în această credință, ca și părinții lor, ori cât de multe ar fi piedicile și greutățile. Le explică însemnătatea sf. taine și le arată binefacerile ce se revarsă asupra celor ce se apropie de ele. Îndemnându-i să dea cesarului ce este a cesarului, îi îndeamnă să-și păstreze portul și toate obiceiurile moștenite dela părinți.

Arhiepiscopul intră apoi în sf. altar și controlează cum sunt păstrate sf. părțile, odoarele și revizitele bisericești.

Terminată și aceasta, P. S. Sa este condus, iarăși cu litia, până la poarta bisericii, unde P. S. Sa se întreține cu multă bunătate cu bătrânii satului și cu femeile care-și aduceau copiii să sarute mâna Arhiepiscopului.

Intr'aceasta, întreg poporul se adună înaintea bisericii, unde are loc șezătoarea culturală aranjată de Cercul religios. A vorbit p. I. Mităr din Strajă, președintele Cercului religios și p. A. Fiștea din Grebenăț, arătând rostul șezătorilor culturale și îndemnând poporul să nu se depărteze de învățăturile bisericii noastre strămoșești. Corul din Coșteiu și cel din localitate au cântat cu multă precizie câteva bucăți, dovedind că au o veche cultură muzicală. Șezătoarea s'a încheiat cu cuvântarea Arhiepiscopului, care arătându-și mulțumirea sufletească pentru cele văzute, le-a adresat cuvinte pline de învățăminte folositoare și practice, îndemnând poporul să nu dea uitării doina noastră străbună, ci să cultive cântarea religioasă și pe cea națională de o potrivă, căci cântarea nobilează inima omului și cimentează legăturile iubirei și apropie unii de alții pe cei de un neam și de o lege.

Dela șezătoarea culturală P. S. Sa și suita a mers la casa parohială, unde s'a făcut revizia oficiului parohial. — Tot aici Arhiepiscopul a adunat în jurul său membrii comitetului și ai episcopiei parohiale, interesându-se mai de aproape de toate nevoile lor de ordin bisericesc, cultural și economic.

Arhiepiscopul și suita sa mai zăbovesc nițel la casa parohială, căci doamna preoteasă ține să ne servească o mică gustare. În acest timp corurile și fanfarele execută, alternativ, mai multe piese naționale.

Se plecase spre seară, când s'au luat dispozițiile de plecare. Fanfarele se pun în fruntea convoiului și în acorduri de marșuri eroice, acompaniate de uralele fără de sfârșit ale credincioșilor, conduc pe Arhiepiscop până la ieșirea din comună, unde P. S. Sa încă odată le împărtășește Arhiepiscopului sa binecuvântare, pe care credincioșii o primesc cu capetele plecate și cu lacrimile de bucurie în ochi.

Inserase deja deabinelea când am ajuns sus în coama dealului, iar când am sosit iarăși la labuca era deja întunec.

Aici o nouă și plăcută surprindere pentru Arhiepiscopul. — Fanfara încunjurată de mulțimea credincioșilor, așteaptă pe P. S. Sa la intrarea în comună și îl conduce dealungul satului între uralele însuflețite ale credincioșilor, cari au aprins focuri de bucurie în cinstea Arhiepiscopului. — Intreaga comună era feeric iluminată și convoiul ca în povești, își continua drumul majestos, la lumina ce o răspânda văpaia flăcărilor de bucurie.

Părăsind Iabuca, Arhipăstorul și suita sa se întorc iarăși la Vârșeț, unde rămâne peste noapte.

Măne-zi, Miercuri, înainte de masă, P. S. Sa face o vizită I. P. S. S. Mitropolitului Ilarion Radonic, căruia îi mulțumește pentru buna primire și dragostea cu care a fost întâmpinat în visitațiunea canonică din partea preoției și a credincioșilor bisericii sârbești.

La ora 1³⁰ p. m. Arhiereul și suita Sa, însoțit, fiind de protopresb. Tr. Oprea și Col. Găvrilă Mihailov, pleacă la gară, unde mai mulți intelectuali din Vârșeț, în frunte cu dnl Dr. Al. Butoarcă și Prof. Iosif Pârbăți precum și preoții I. Mităr, St. Balea, Teod. Petrică, A. Fiștea, Tr. Petrica așteptau deja să salute pe P. S. Sa și să-l însoțească cu sentimente de duioșie în drumul de reîntoarcere spre reședința sa. — Toți se adună în jurul Arhipăstorului, care le spune cuvinte dulci și de îmbărbătire.

După ce se face revizia vamală, Arhiereul și suita sa sunt conduși până la tren de către toți cei prezenți, cari însoțesc plecarea trenului cu urale și cu fluturări de batiste. — În ochii Arhipăstorului se furișează o lacrimă curată a dragostei și a îngrijorării pentru soarta viitoare a fiilor săi preaiubiți.....

Abia trecem granița despărțitoare de frați și iată-ne în gara Jamul mare, unde poporul credincios din jur, în frunte cu preoții A. Bota (Denta), At. Reja (Gaiul mic) și M. Mregea (Jamul mare), au ieșit în întâmpinarea Arhiereului, ca să-i ureze bun sosire pe pământul lor și să-l asigure de dragostea ce i-o păstrează. — De față era preotul rom.-cat. și primarul și consiliul comunal din Jamul mare, școlarii români și germani cu învățătorii și învățătoarele, apoi adv. Dr. V. Boleanțu și pretorul plășii Deta, dl P. Crăciunescu, care a salutat pe P. S. Sa în numele autorităților administrative.

Până ce s'a făcut revizia din partea organelor de vamă și de la poliția de frontieră, P. S. Sa s'a întreținut cu cei prezenți, având pentru fiecare câte-o vorbă de mângâiere ori de încurajare. — Mult timp s'a întreținut P. S. Sa cu învățătorii și copiii de școală, cari și la adânci bătrânețe își vor aduce cu drag aminte de cuvintele dulci și blânde ale Arhiereului.

Din Jamul mare plecăm însoțiți de acordurile fanfarei pompierilor din localitate. — Arhiereul privea afară spre lanurile bogate și-și reamintea de vizitațiunile canonice din jurul Detei, — orașelul atâtor amintiri frumoase, când iată că trenul își și face intrarea în gara din Deta. — Sunete de marș triumfal salută sosirea Arhiereului. — Poporul și fruntașii din Deta, preotul și corul și credincioșii din Opațița, au ținut și ei să salute pe Arhipăstorul iubit, care descinde din vagon. — Preotul P. Bizerea salută cu cuvinte emoționante pe P. S. Sa, care îi răspunde vădit impresionat de dragostea ce i-se arată.

Până la plecarea trenului Arhiereul se întreține cu cei prezenți având pentru fiecare câte-o vorbă dulce și de mângâiere sufletească.

Dela Deta Arhiereul își continuă drumul preste Timișoara și seara la ora 8 sosește la Caransebeș, mulțumind lui Dumnezeu că l-a învrednicit să-și poată realiza dorința de a cerceta pe toți fiii săi din Iugoslavia.

* * *

Arhipăstorul s'a întors la reședința sa cu mulțumire în sufletul său pentru râvna și munca creștinească ce a constat-o la oile sale cuvântătoare din Banatul trecut la Iugoslavia.

El s'a dus la fiii săi sufletești cu sufletul plin de dulce mângâiere și le-a spus cuvinte blânde și de învățatură creștinească, laudându-i pentru credința lor și

indemnându-i să-și păstreze credința străbună, portu și obiceiurile moștenite delă părinți.

Frații noștri din Banatul sârbesc, cari muncesc și luptă din greu și cu creștinească râvnă pentru păstrarea ortodoxiei noastre, nu odată — poate — s'au crezut dați uitării. Nădejdea lor, însă, din când în când a primit întărire, căci dragostea nu cunoaște hotare statornice de oameni.

Arhiereul s'a pogorât cu dragoste, cu adevărată dragoste de părinte, la dânsii, căci nicidecum nu i-a uitat și nu-i va uita niciodată.

Arhipăstorul a fost primit cu căldura dragostei celei mai curate și cu cea mai mare însuflețire ce se poate închipui. Toți credincioșii, dela mic și până la mare, au alergat întru întâmpinarea lui și cu lacrimi de bucurie ascultau cuvintele celui ce a venit în numele Domnului. Și l-au însoțit cu urale și cu coruri și cu fanfare până la marginea comunei, cu aceeași dragoste a fiilor față de părinte, căci au cunoscut, că Arhiereul s'a dus cu sufletul plin de dulce mângâiere la dânsii. L-au însoțit cu lacrimi de bucurie în ochi, căci au cunoscut, că nădejdea sufletului lor s'a întărit.

Credincioșii din Banatul sârbesc ar fi dorit să nu se mai sfârșească nicidecum farmecele acestor zile de înălțare sufletească și parcă ar fi voit să zică Arhipăstorului: „Rămâi cu noi“ (Lc. 24.40). Dar el s'a întors la ceilalți fii ai săi, însă cu o lacrimă în ochi, cu lacrimă curată a dragostei față de fiii săi preaiubiți...

Iar fiii preaiubiți au rămas lacrimând și ei și au însoțit cu privirile lor până de parte pe Arhiereul, care a întărit sufletele lor. Și drept recunoștință, cu dragoste fierăcă îi strigă: „Intru mulți ani Stăpâne“.

(Sfârșit).

Ș T I R I

Locale.

Anul nou s'a nceput sub cele mai frumoase auspicii în orașul nostru. La sfânta liturgie săvârșită în biserica catedrală de preoții parohi asistați de doi diaconi episcopoești au luat parte toate autoritățile civile, militare, precum și un mare număr de credincioși. Corul mixt al catedralei a dat sărbătorii nuanța cea mai satisfăcătoare. În asemenea împrejurări, văzând că lumea începe întâia zi din an cu slujba către Dumnezeu, sufletul își rămâne cu adevărat mulțumit și doritor de a vedea aceeași rămânere în slujba Domnului și în biserici, anul întreg!

Distincție. Din prilejul Sfințelor Sărbători, Prea Sfinția Sa a binevoit a decora cu brâu roșu pe octogenarul preot Pavel Stoian din Marcovăț, Iugoslavia. Cătinând printre rânduri la meritele bătrânului preot, te impresionează parcă mai mult în sine faptul, că are 61 de ani servit la poale de altar — după vorba poetului! Dumnezeu să-l țină în pace și sănătate!

„Societatea femeilor române pentru regularea și înfrumusețarea cimitirului ort. rom. din Caransebeș“ aranjează și în anul acesta tradiționala Serată teatrală-dansantă de Sf. Ion, la care Onoratul public este rugat a participa în număr cât mai mare.

Se va juca comedia „Ginerele D-lui Prefect“ iar cel mai frumos costum național va fi premiat.

Suprimarea gratuității corespondenței poștale. Începând cu data de 1 Ianuarie 1930 suprimându-se pentru toate autoritățile gratuitatea corespondenței poștale, pentru francarea corespondenței sunt timbre speciale pentru autorități, cari se pot procura contra costului dela casieria oficiilor P. T. T. Taxele mesageriilor prezentate se vor percepe în numerar. Prezentarea obiectelor se va face în aceleași condițiuni ca și până în prezent, adecă cu condica de predare.

† **Gheorghe Linția** veteranul preot al Ciuchiciului a adormit în Domnul în preajma sfințelor sărbători ale Nașterii lui Iisus Christos.

Odihnească în pace!

† **Marta Andreescu născ. Popovici** consoața bătrânului nostru preot Solomon Andreescu din Biniș a răposat în Domnul, în etate de 74 pe ani.

Vecinică să-i fie pomenirea!

Tuturor prietenilor și cunoscuților cari din tristul prilej al răposării iubitei mele soții

Marta Andreescu
născ. Popovici

au binevoit să mă condoleze, îi rog ca și pe această cale să primească mulțumirile mele sincere.

Solomon Andreescu.
preot.

CASA NAȚIONALĂ ROMÂNĂ CARANSEBEȘ.

CONVOCARE.

Conform deciziei Consiliului de Administrație dela 22 Decembrie, 1929 convocăm Adunarea generală a Casei Naționale pe ziua de Duminecă, 12 Ianuarie 1930 ora 12 a. m. în localul Casinei Române, pe lângă următoarea

ordine de zi:

1. Discutarea și aprobarea raportului Consiliului de Administrație.
2. Verificarea și aprobarea bilanțului și a contului de gestiune pe 1929.
3. Descărcarea de gestiune a Consiliului de Administrație și a Comitetului de Direcție.
4. Aprobarea bugetului pentru anul 1930.
5. Propuneri.

Caransebeș, la 31 Decembrie 1929.

Iuliu Vuia
președinte

P. Jumanca
secretar

REUNIUNEA DE INMORMĂNTARE DIN CARANSEBEȘ

CONVOCARE.

Conform §. 21 din Statute convocăm Adunarea generală a Reuniunii de Inmormântare din Caransebeș, pe ziua de Duminecă, 12 Ianuarie 1930 ora 4. p. m. în localul Casinei Române, pe lângă următoarea

ordine de zi:

1. Raportul Comitetului.
2. Raportul casarului și aprobarea socotelilor.

3. Descărcarea Comitetului și al casarului.
4. Schimbarea Statutelor prin ridicarea ajutorului de inmormântare, care nu mai corespunde referințelor de azi; ori desființarea Societății.

5. Alegerea Direcțiunii și a Comitetului pe un nou period.

6. Eventuale propuneri.

Intrucât la 12 Ianuarie nu se va întruni numărul de membrii prescriși în Statute, Adunarea se va ține Duminecă în 19 Ianuarie 1930, la aceeași oră și în același local.

Caransebeș, la 31 Decembrie 1929.

Iuliu Vuia
președinte

Nistor Stoichescu
secretar

CASINA ROMÂNĂ CARANSEBEȘ.

CONVOCARE.

Conform deciziei Comitetului Casinei Române dela 22 Decembrie, 1929, convocăm adunarea Generală a Casinei Române pe ziua de Duminecă, 12 Ianuarie, 1930 ora 11 a. m. în localul Casinei, pe lângă următoarea

ordine de zi:

1. Rapoartele: Comitetului, a Casarului, Bibliotecarului și a Comisiei de Censori.
2. Descărcarea de gestiune a Comitetului și a Comisei de Censori.
3. Aprobarea bugetului pe anul 1930.
4. Alegerea Comitetului și a Comisiunii de Censori.
5. Propuneri.

Având în vedere că art. 19 reclamă prezența majorității absolute a membrilor, întrucât la 12 Ianuarie 1930 nu se va întruni numărul de membrii recerut, Adunarea se va ține în ziua de Duminecă, 19 Ianuarie, ora 11 a. m. cu numărul de membrii prezenți.

Caransebeș, la 31 Decembrie, 1929.

Iuliu Vuia
președinte.

P. Jumanca
secretar.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

No. 2483/1929 cf.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de următoarea Ella Klein rep. prin Dr. Iacob Déri din Caransebeș contra urmăritului Petru Suci din Prisian la cererea urmăritoarei Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza art. 144. 146. 147. din legea LX. din 1881, asupra părți din imobilele înscrise în cf. a comunei Prisian (din circumscripția Trib. Caransebeș) No. cf. 218 și anume: 1/4 parte din imobilul A. I. 1-3 No. top. 288 Arătură în Anini de 684 stp. No. top. 289 fânași în Anini de 748 stp. No. top. 290 arătură în Anini de 1 jugh. 520 stp. cu prețul de strigare 8500 lei;

1/4 parte a imobilului cuprins în coala 220 a comunei Prisian No. top. 313 Arătură în Anini de 610 stp. cu prețul de strigare 1800 lei;

Pentru incasarea creanței de 2844 lei capita, interese 10% dela 1 Ianuarie 1928, și spese de 1058 lei

fixate până acum, spese de 519 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune. La coala 218 cu menținerea dreptului de uzufruct viager intabulat în favoarea văd. Olimpiada Lazar Trica născ. Bulac.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, pe ziua de **11 Ianuarie 1930 ora 10 la casa comunală a comunei Prislan.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic de două treimi din prețul strigării (art. 126 XLI 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul de strigare, în numerar sau în efecte de cauție, socotite pe cursul fixat de art. 42. LX. 1881, ori să-i predea aceluiaș delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147. 150. 170. legea LX din 1881, art. 21 XLI 1908.)

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare, este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 11 Septembrie 1929.

pentru conformitate

Leo Pető mp. jud.

D. Lazarel dir. cf.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

Nr. 1848/1929 cf.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Ilinca Jercău repr. prin Dr. Iacob Déri adv. în Caransebeș contra urmăritului Petru Boariu domiciliat în Obreja la cererea urmăritorului Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza art. 144, 146, 147 din legea LX. din 1881, asupra 1/2 părți din imobilul înscris în cf. a comunei Obreja (din circumscripția Tribunalului Caransebeș) No. coalei cf. 142 No. top. 2983 fânați în Satu-Bătrân de 605 stp. cu prețul de strigare de 2500 lei;

Pentru incasarea creanței de 1200 lei, capital, interese 12% dela 4 Decembrie 1929, spese de proces și de executare de 486 lei, fixate până acum, spese de 487 lei 50 bani fixate acum pentru cererea de licitațiune;

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii pe ziua de **10 Ianuarie 1930, ora 9⁰⁰ la casa comunală a comunei Obreja.**

În baza art. 150 legea LX. din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic de jumătate resp. două treimi din prețul strigării. (art. 26 XLI 1908).

2. Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție, 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să predea aceluiaș delegat chitanța de depozitarea judecătorească,

prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170, legea LX. din 1881; art. 21, XLI 1908).

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare, este dator să întregească imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 25 Iunie 1929.

pentru conformitate:

Leo Pető mp. judecător

I. Vasilevici p. dir. cf.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

No. 2452/1929 cf.

Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritorul Afilon Novac repr. prin Dr. Iacob Déri din Caransebeș contra urmăritului Mânzu Petru din Marga, la cererea urmăritorului Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza art. 144. 146. 147, din legea LX din 1881, asupra 3/4 părți din imobilele înscrise în cf. a comunei Marga (din circumscripția Tribunalului Caransebeș) No. cf. 1516 și anume: 3/4 parte a imobilului fără No. top. Babin de 500 stp. cu prețul de strigare 2000 lei; 3/4 parte a imobilului No. top. 186 Hodinți 400 stp. cu prețul de strigare 2000 lei; 3/4 parte a imobilului No. top. 49 Rachiți 800 stp. cu prețul de strigare 6000 lei;

Pentru incasarea creanței de 1615 lei, capital, interese de 10% dela 1 Ianuarie 1927, spese de proces și de executare de 623 lei fixate până acum, spese de 345 lei, fixate acum pentru cererea de licitațiune;

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, în ziua de **8 Ianuarie 1930 ora 11 la casa comunală a comunei Marga.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilele supuse la licitație, nu pot fi vândute cu preț mai mic de jumătate din prețul strigării (art. 26 XLI 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în art. 42 LX 1881, ori să predea aceluiaș delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170, legea LX din 1881, art. 21 XLI 1908).

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare, este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 11 Septembrie 1929.

pentru conformitate:

Leo Pető mp. jud.

D. Lazarel dir. c. f.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

No. 2269/1929 cf.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de următorul Dr. Iacob Déri din Caransebeș contra urmăritei Ana Petru Blidariu născ. Calbun domiciliată în Obreja, la cererea următorului Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională nouă în baza art. 144, 146, 147, din legea LX din 1881, asupra imobilului înscris în cf. a comunei Obreja No. edalei cf. 117 A. + I. No. top. 701/3 Arătură în intravilan 44 stp. cu prețul de strigare 3000 lei:

Pentru încasarea creanței de 2636 lei, capital, interese de 10%, dela 4 Ianuarie 1929, spese de proces și de executare de 841 lei fixate până acum, spese de 433 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune;

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, în ziua de ~~10 Ianuarie 1930~~ ora 11 la casa comunală a comunei Obreja.

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic de jumătate din prețul strigării (art. 26 XLI 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție, 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în art. 42 LX 1881, ori să predea aceluiaș delegat chitanța de depozitarea judecătorească

prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170 legea LX din 1881, art. 21 XLI, 1908.)

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare, este dator să completeze imediat garanția fixată după proceritul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 17 August 1929.

N. Postelnicu m. p. jud.

pentru conformitate:
D. Lazarel dir. cf.

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare, școlare și de birou precum și cu tot felul de obiecte bisericesti

Se execută orice lucrare tipografică.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ” cu grosul și cu bucata.